

er der ikke Plads ved Ægteskabets Opløsning, naar dets Indstiftelse ikke mere sker ved en kirkelig Handling“, saa holder den her dragne Slutning neppe Stik og slet ikke for saadanne Ægtefællers Vedkommende, som efter stedfunden borgerlig Ægteforening har modtaget kirkelig Indvielse af deres Ægteskab. I Tilfælde af, at den fakultative Ordning for Ægteskabsindgaaelse maatte blive Lov, bør man ved Opløsning af kirkeligt stiftede Ægteskaber end mindre gaa bort fra gejstlig Mægling. Vi tillader os da under disse Omstændigheder at anbefale, at der efter Lovforslagets § 165 indføjes en ny Paragraf, saalydende:

„Ved Opløsning af Ægteskaber, ved hvilke kirkelig Indvielse har fundet Sted, skal der, forinden Mægling foretages, forsaavidt begge Ægtefæller eller en af dem hører til Folkekirken, gives deres Sognepræst eller den Præst i Folkekirken, til hvem de maatte have sluttet sig, Lejlighed til at tale med begge eller med den til Folkekirken hørende Part om deres Forehavende. Bør Parterne i mere end 30 Kilometers Afstand fra hinanden, kan Samtalen foregaa særskilt med hver af dem, og den bortfalder for den Parts Vedkommende, der ikke har Ophold her i Landet. Naar Samtale har fundet Sted — en eller flere Gange, efter som vedkommende Præst maatte finde det formaalstjenligt —, og Ægtefællerne fastholder deres Ønske om Ægteskabets Opløsning, meddeler Præsten dem Attest om, at han har haft Lejlighed til at tale med dem (eller dog med den vedkommende Part).“

I Oktober 1919.

G. Koch,	C. Wegener,	Chr. Ludwigs,	Th. Schiøler,
Ribe Bispegaard.	Nykøbing F.	Aalborg.	Aarhus Bispegaard.

A. S. Poulsen,	N. Ostenfeld.	L. N. Balslev,
Viborg.		Odense.